

NOVÝ

PEMIKAN

víc než jen zpravodaj kmene lesní moudrosti OKWAHO

Milé Okwaho, vážení rodičové

od posledního "nového" Pemikanu nám uplynulo pár měsíců, a tak je na čase přijít s dalším číslem. Dopadlo to skoro jako posledně - zas to dávám dohromady sám. Ale tentokrát se dvěma původními články: prvním je Piškotovo povídání o letním táboře roverů hranického střediska, ten druhý je pak od Vlastíka Růžičky - o tom jak vyrobit vskutku vynikající malinový čaj. A poněvadž letos jsme začali trochu víc střílet z luky, začneme indiánskou pohádkou o tom, jak to s tím lukem vlastně všechno začalo ...

Jak dal kojot lidem luk

Stalo se to strašně dávno. Bylo to v době, kdy byl svět tak mladý, že nemohl říct, že si něco pamatuje, a tak jenom byl.

Prérií se toulal kojot. Byl sám a měl hlad. Zvířat bylo málo, protože se na mladé zemi nestihla namnožit. Pro kojota bylo těžký sehnat něco k snědku. A břicho nadávalo. Pravda, uměl kouzlit, ale potíž byla v tom, že každé kouzlo, které použil, když tvořil svět, okamžitě zapomněl. Jak zahnat hlad nevěděl. Už si říkal, že ho někde nechá, ale pak si uvědomil, že by místo něj měl v břiše díru. Táhlo by mu na páteř a nebyl by tak krásnej, a tak raději dál slídlil. Myš mu utekla a slimák, kterýho našel, byl hnusnej.

Pak objevil v prerii mršinu bizona. Už byl mrtvej dlouho a bylo to na něm znát. Mračna much, červi a smrad. To bylo i na kojota moc, a to se nedalo říct, že by byl nějak vybíravej. Klidně sežral i tlustou kachnu a nebo mladou husu. Žaludek se mu obracel. Přesto odlomil z mršiny jedno žebro, aby utišil to věčně kafrající břicho. Zakousl se do něj, ale maso bylo vysušený od slunce a větru a od kosti se mu zrovna moc nechtělo.

Tak se stalo, co se stát muselo, ale co se rozhodně stát nemělo. Zuby se kojotovi zachytily za jednu šlachy a jak zabral, vyletěly mu z huby a zmizely daleko v prerii.

"Moje fubi," zařval kojot. "Fo budu děvat, nemám fubi, já se na to vyfaflu." Jenže zubům bylo bez kojota smutno, tak se přišourali zpátky k němu. "No, vplafť pánbů," a strčil si je zpátky do huby. Vzal žebro do tlamy a rozklusal se dál.

O kus dál uviděl muže, který vybíral hnízdo préríjního kura a měl plnou náruč vajec. Kojot si představil, jak taková syrová vajíčka kloužou krásně krkem do břicha a tlama se mu začala plnit slinama.

"Hej, Loví sám!" tak se totiž ten muž jmenoval, "počkej, uděláme obchod," štěkl kojot. "Copak mi dáš?" zeptal se Loví sám. "Vždyť nic nemáš." "Já mám alespoň tyhle vejce, ale ty nemáš vůbec nic."

Kojot zavřískal: "Jak nemáš nic, podívej se na tohle úžasný bizoní žebro!" "To je pro tebe nic?"

"No, vidím hnusný, olezlý a starý žebro. Nevím, co je na něm úžasnýho!?"

"Moc se neofrňuj. To není jen tak obyčejná zahnutá kost. To je totiž moc kouzelná věc."

Loví sám vzal opatrně a nedůvěřivě žebro do ruky a prstem brknul na napjatou šlachy. Pak se zamyslel. Každý věděl, že když kojot o něčem řekne, že je to kouzelný, tak je to prostě kouzelný. I když jinak ukrutně lhal. Ani své matce (jestli nějakou měl) nikdy neřekl jejím jménem, aby (nedej bože) neřekl náhodou pravdu.

Loví sám položil na zem před kojot vejce a řekl: "Dobrá, to je dobrý obchod," a odešel. Když kojot hltal vajíčka, pomyslel si: "To byl ale hloupej muž." Od té doby muži loví lukem a kojot vybírá hnízda.

Bobříci Okwaha

Tak právě tímto „titulem“ mohou pyšnit ti z Bobříků, kteří byli na červnovém sněmu Okwaha přijati do kmene (spolu s těmi z Hájenky). Jsou to: Markétka B., Martin K., Kačka L., Kuba L., Marťa L., Bětko K., Kačka Z., Bája B. U sněmovního ohně ve Větrném údolí pak Bobříci dostali Zápisník korálových činů pro skřítky – období Svitku březové kůry u nás starších. Takže nic už nestojí v cestě za totolany – korálky. Pro jejich přiznání je třeba potvrzení výkonu rodičem či jiným dospělákem.

Máme webové stránky

Pevně věřím, že o tom všichni už alespoň slyšeli. I vy, pro něž internet není „denním chlebem“, navštivte www.okwaho.wz.cz Vedle kroniky, kterou vedeme od samého počátku (tedy 10 let), a vývěsky je to důležitý zdroj informací i způsob prezentace. Připomínky, vlastní tvorbu, fotky atd., prosím pošlete Pošíkovi.

Nové jméno známé tváře - Stojí v kruhu

Ta známá tvář je má – a nové jméno tudíž také. Jen ho nehledejte na mých dokladech, či domovním zvonku. Jak jsem k „tomu“ přišel? Není tajemstvím, že na loňském listopadovém ohniveckém sněmu, mi byla nabídnuta „cesta za jménem“ – a já se na ni vydal. Poslední etapa přišla na táboře LLM.

Zde jsem podstoupil zkoušku vigílie (noc osamocené bdění u ohně) a za svítání dalšího dne přijal od rady starších nové (zav. lesní) jméno. Stojí v kruhu – či chcete-li (a jak je ve woodcrafterských kruzích „in“) lakotsky *Hočhokata nazin*, zkráceně Hočhóka. Snad jen jeden člověk tušil, že udělení lesního jména je pocta, o které jsem nikdy nemluvil a přesto se mi jí dostalo. Děkuji. Pál bych podobný silný zážitek všem, kteří hledají.

Fajn, řeknete si, proč to je ale na stránkách Pemikanu? Má stará dobrá přezdívka Monty shořela napsána na kousku březové kůry, z paměti se to vymazává hůř. Ale přesto věřím, že když jste si i po letech zvykli na Gingeru či Eskyma, tak si zvyknete i toho Hočhóka. A než si zvyknete, slyším i na starou přezdívku ☺ ale už se jí nepodepisuji.

Členské příspěvky na rok 2007

Blíží se konec roku a s ním i každoroční povinnost uhradit členské příspěvky. Jejich výše bude podobná jako v loňském roce i když Valná hromada LLM schválila zvýšení členských příspěvků pro příští rok (190,- / 310,- / 480,- Kč + za pozdní platbu pak je sankce 20,- Kč za každého pozdě zaplativšího). Opět bude opět zohledněna účast na brigádách na Hůrce.

Takže: 250,- Kč (pro Bobříky),

350,- pro rovery, kteří nebyli na brigádě

50,- Kč pro rovery, kteří si to odpracovali + rodinné příslušníky platící rodinné členství.

Připomínám, že starší členové mají v rámci příspěvků i předplatné ligového časopisu, všichni pak úrazové pojištění na kmenových akcích. Penízky prosím doručte do 20.XII. náčelníkovi, nebo bezhotovostně na účet kmene u ČSOB a.s., č.ú. 192901160/0300. Jako variabilní symbol použijte část rodného čísla před lomítkem.

ART 2006

Kde složit hlavu bez spacího pytle? Co je to zóna komfortu? Lze uběhnout za tři hodiny 67 km? Našli bychom mezi námi nástupce golfové jedničky Tigera Woodse? Nejen na tyto otázky již zná odpověď „sedm statečných“ - Belinda, Eskymo, Jiskra, Lišák, Malíček, Mravenec a Vločka.

Po vzoru zážitkových kurzů Prázdninové školy Lipnice se v týdnu od 28. 8. do 3. 9. 2006 konal na Uhřínově Adaptační roverský tábor – ART 2006. I když týden her a více či méně adrenalinových aktivit neprobíhal v tak malebném prostředí,

jakým je areál Tábornické unie v lomu Na Hřebenech u Lipnice nad Sázavou, naplnil očekávání nejen účastníků, ale i organizátorů. Tato akce byla první svého druhu, kterou hranické středisko skautů pořádalo. Připravené hry a aktivity byly prostředkem, jak rozvinout týmovou spolupráci, osobnost, komunikaci, tvořivost a sebepoznání.

Týden začal netradičně. Dvojice vysazené za ranního šera nedaleko Přerova a Nového Jičína měly za úkol se do třiceti hodin vrátit zpět na uhřínovskou základnu. K tomu vyměnit zápalku, za co neoriginálnější předmět, poobědvat v cizí rodině a udělat rozhovor s místní „celebritou“. Nevyzpytatelnost počasí první poloviny týdne nás nutila trávit většinu času v budově Osadního výboru, ani tak neztrácela atmosféra na kvalitě.

Perličkami navlečenými na pomyslnou nit her se staly skalní golf, a poté skutečná hra gentlemanů na golfovém hřišti na Radíkově. Dále pak večerní kurz masáže. Prověrkou fyzických sil byl bezesporu závod družstev nazvaný „Šedesátšedmička“. Závodníci vyrazili během pozpátku, jízdou na kolečkových bruslích a klasickým během před pátou hodinou ranní vstříc cílové metě 67 km.

Odměnou za úsilí, které do závodu vložili, jim byl výlet na klavírní koncert do Olomouce. Tento kulturní zážitek byl jedinečný díky účasti japonské sólistky Akiko Taniguachi, při jejímž výstupu mohl usnout jen málokdo. Vrcholem ARTu se stalo barevné sobotní odpoledne v Olšovci. Nevinně vyhlížející umělecká akademie se zvrhla v neřízenou bitvu s barvami. Na nikom nezůstal kousek čistého místa. Hra vygradovala přesunem do vsi, kde jsme se kolemjdoucích dotazovali, kolikáté je století a zda někde poblíž nelétají talíře.

Díky patří paní Kaiserové z MěÚ za propůjčení prostor Osadního výboru na Uhřínově, Tonče a Martině, že nás nenechaly umřít hladu, Křeni a Aldovi (studenti rekreologie FTK UP v Olomouci) za pomoc při realizaci programu a hlavně roverům, bez kterých by ART nebyl ARTem.

Petr Piškot Macháň a Martina Křeni Poláková

Jerzyho memoriál

Jerzy Kukuczka (1948-1989) byl bezpochyby nejlepší polský horolezec. Druhý muž světa, který po R. Messnerovi dokázal vystoupit na všech 14 osmitisícovkách. A zatímco Messnera zná prakticky každý, „Jurka“ jen málokdo. Přitom na 11 osmitisícovkách vystoupil novými cestami, 5x alpským stylem. Na 4 vrcholech byl jako první člověk v zimě, jeden ze štítů zdolal sólově.

V roce 2000 jsme oprášili starý nápad vsetínských skautů, jak připomenout výkony pozapomenutého rodáka z Katovic. A tak vznikl náš Jerzyho memoriál, který se na památku jeho smrti na Annapurně v říjnu 1989, koná rovněž na podzim.

O co jde? O nic víc (ale ani míň) než pokusit se vystoupit během 24 hodin na 14 vrcholů na moravské i slovenské straně Javorníků. Napsáno to vypadá dost primitivně – ale podívejte se do mapy...

Vrcholová družstva jsou tříčlenná a smíšená. Dívky mají sice tendenci rychleji si pořídit puchýře, ale na druhou stranu se s jejich existencí ve své botě daleko lépe vyrovnávají. Mužové zase mají příležitost prokázat, že si toto označení zaslouží. Předpokládá se, že mají orientační schopnosti, nebojí se tmy, nebo že jsou galantní a ponесou děvčatům část výstroje.

V sobotu večer se pak všichni sejdou v "base campu" – nějaké chatě či chalupě. Zde se pozůstalí členové horolezeckých expedic mohou zotavit a svorně si zanádat na počasí (které nám většinou vyjde opravdu „horské“), bláto, tmu, kopce, nepřesné mapy ... Ale ve skutečnosti jsou všichni šťastní, že TO skončilo a oni to zvládli. V bříše hřeje guláš a všichni se těší na kutě, protože minulou noc trávili venku hledáním vrcholového kamene na nějaké Giguli či Kyčeře. Tolik tedy o memoriálu obecně.

a jaký byl ten letošní ?

Jedním slovem - náročný. Asi nejtěžší z dosavadních 4 ročníků. Málokdo z těch co se hlásili během teplých dní letošního října tušil, že první listopadový víkend nám počasí udělá ukázkou, jak to v horách vypadá uprostřed ledna. Namáhavá chůze ve sněhu prakticky předem vyloučila možnost vůbec stihnou navštívit všechny vrcholy - a tak to bylo hodně o taktice postupu.

Ve pátek ve 20.00 hodin tedy vyrazily čtyři (a o dvě hodiny později pátý) týmy do mrazivé noci. Dole v údolí bylo min. 15 cm čerstvého sněhu. Již okolo 23.00 byly dosaženy první vrcholy. Většina družstev pak okolo půlnoci zabívala - s výjimkou později odstartovanějšího (a nakonec vítězného) Chorchvostu. V noci pak začalo sněžit a nepřestalo celou sobotu. Okolo základny (chalupa 700 m n.m) bylo 22-25 cm sněhu, na hřebeni byly závěje nad kolena). Hledání vrcholových patníků bylo někdy problémem - obzvlášť pokud jste na vrchol dorazili jako první a museli se pustit doslova do prohmatávání bílé sněhové peřiny.

Ale romantické duše si jistě také přišli na své. Listopadové hory jsou lehce strašidelné, vítr trhá mraky a objevují se hvězdy. Tmavé stíny smrků zdobí sněhobílé krajky a v měsíčním svitu to působí až přízračně. Navíc "prémiový" úkol zněl, vytvořte Haiku (starobylá japonská básnická forma; báseň má mít přesně 17 slabik). Zde malá ukázka:

Sníh ...
padá z nebe
dosedá na dlaně
taje a zebe.

Zima, sníh, měsíční svit
"Čistý sen"
tíše spí,
všude je klid.

Ráno v mínus šesti,
kol nás spících
Fram
si cestu klestí

Z čilé SMS korespondence (po dobytí vrcholu se družstvo mělo vždy ohlásit) stojí za zmínku veršovaná hlášení Framem vedeného Chorchvostu jako např: "Nalada je dobra, nekousla nas kobra", nebo "slunce sviti, nikde kviti" (reakce na text naučné tabule, který sděloval, co tu roste - ve 30 cm sněhu se ale avizovaný zvonček karpatský najít nepodařilo).

Piškotův tým "Čistý sen" zase do poslední zprávy neztrácel optimismus : "Nalada - cisty sen. Je to cista expedice." O tom, kdo vlastně družstvo vede mnohé naznačili zprávy typu: " ... tym uz nema sily, ale ja je nekam dokopu."

Vítězi letošního JM se nakonec stal tým Chorchvost (Fram, Jirka, Oli) - dosáhl osmi vrcholů. Druhý skončil se sedmi vrcholy Čistý sen (Piškot, Křeni, Alda). Další místa nebyla vyhlášena neboť tým Vanilka (Zit, Jája, Malina) a KiČi (Kiwi, Čip) prakticky celou cestu absolvovali společně a vystoupili na 6 vrcholů. Tým MaToMa (Tonča a Martina K.) po dosažení dvou vrcholů akci předčasně ukončil a zmizel západním směrem.

A pak už je blizardem doklopýtat k rozsvícené chaloupce, kde čekal kotel zelňačky, čaj a maková buchta. Povídání zážitků a pak buď zasloužený spánek, nebo úprk na poslední vlak domů. Zůstávají vzpomínky na opravdu drsné počasí, krásné výhledy, bezdeché výstupy, klouzavé sestupy. A také otázka - bude za dva roky pátý ročník ?! Uvidíme. Pokud ano, tak vězte, že „ nevystoupíš dvakrát na tu samou valašskou osmitisícovku“, takže i vám, pokud příště přijedete, nebude upřena radost z prvovýstupu.

Lhagayelo ! ("bohové zvítězí")

Hočhóka (Mt.)

Pro nás, kteří už máme něco odskautováno je to jeden ze symbolů Vánoc. Pro Vás ostatní přinášíme takové malé povídání o tom co to je, když se řekne ...

Betlémské světlo

Pár dnů před vánoci ho v Betlémě zapálí postižený chlapec, do Lince ho dopraví aerolinky ve speciálně upraveném boxu, ve Vídni se ho ujmou čeští, rakouští, slovinští, chorvatští, němečtí... skauti a vlaky ho rozvázejí po celé Evropě. Plamen se dělí o svoje světlo s tisíci svíček a petrolejek, lidé si pro něj chodí na náměstí či do nemocnic, nosí ho těm, kteří si nemohou dojít sami. Čím víc lidí si kousek světla vezme, tím je ho víc. Nedává se za peníze a stejně neubývá. Malý zázrak.

V Praze zazářilo poprvé v prosinci 1989. Někdo ho umístil pod svatého Václava, tehdy polepeného plakáty, výzvami, voskem z rozteklých svíček. Poselství toho plamene je vlastně pořád stejné, i když jsme ho možná tehdy snáze vnímali a prožívali: To podstatné bývá zdarma.

Každoročně v předvánočním čase čeká na brněnské skauty milá povinnost - přivést z Vídně Betlémské světlo. Iniciativa Betlémské světlo vznikla v roce 1986 v zemském studiu rakouského rozhlasu a televize (ORF) v Linci.

Roku 1989 se světlo poprvé objevilo na našem území. Na pražské nádraží jej přivezli z Rakouska naši exiloví skauti. Od roku 1990 až do současnosti je vstupní branou Betlémského světla pro ČR město Brno. Princip je každý rok stejný. V průběhu listopadu zapálí tzv. „dítě světla“ v betlémské jeskyni, kde se podle tradice narodil Ježíš Kristus, plamen, který pak letecky přepraví do Rakouska. V půli prosince je v jednom z vídeňských kostelů světlo předáno skautským delegacím, které se pak až do Vánoc starají o jeho distribuci po svých zemích.

Den D tentokrát připadl na sobotu 10. prosince 2005. Brzy dopoledne dorazil autobus plný brněnských skautů do Vídně. V jedné z kluboven vídeňských skautů jsme dostali teplý čaj a vánočky. Poté jsme se vydali na procházku centrem rakouského hlavního města. Prohlédli jsme si katedrálu sv. Štěpána, Hofburg a vánoční trhy před radnicí. Ve 14 hodin začala v kostele sv. Leopolda na předměstí Floridsdorf ekumenická bohoslužba.

Národním výpravám předával plamínek jedenáctiletý Jürgen Lengner, letošní dítě světla“, chlapec, který zachránil život dítěti. Brněnská delegace dovezla světlo do Česka, 17. prosince světlo rozvezly vlaky do všech koutů naší vlasti.

Upraveno z loňského prosincového čísla e-magazínu Skautský svět

**Připraven na velké věci?
Poznej ty největší!**

Česká výprava - Jamboree 2007

www.skaut.cz/jamboree2007   jamboree2007@skaut.cz

Mediální superstar Okwaha se stal Fram v oficiální reklamě Junáka – blahopřejeme!

Rozdělování ohně křesáním

Rozdělování ohně křesáním je snadnější i rychlejší než pomocí třecích dřívěk, navíc je to dovednost našich pradědů a nechybí jí i ta trocha malebnosti a tajemství (kdo to dneska umí, že ?).

Základní potřebou pro křesání je **ocílka** (křesadlo). Je to kousek uhlíkaté oceli vytvarovaný nejčastěji do tvaru písmene C, aby šel navléci na prsty jedné ruky. Lze použít ale i starý pilník (ale malebnost je ta tam).

Na křesání se ponejvíce používá **pazourek**, můžete však použít i různé odrůdy křemene, nejčastěji rohovec. Důležité je, aby měl kámen co nejvíce ostrých hran. Čím ostřejší, tím lepší.

Nekritičtější částí celého vybavení je kvalitní **práchno**, které slouží k zachycení a udržení jiskry. Práchno je přepálená a zuhelnatělá bavlněná látka (kaliko, riflovina, flanel, dětská plena ...) Látku rozstříháme na kousky velikosti kapesníku, které se musí přepálit tak, aby vzniklo práchno. Když přepálíte látku moc, rozpadne se na prach. Když málo, nebude chytat jiskru. Jak na to ?

Do středně velké plechovky (někdo do ní dělá malinkou díрку) s doléhajícím víčkem dáme látku. Plechovku položíme na žhavé uhlíky v ohništi (nebo v kamnech), tak abyste jí mohli občas pohnout. Plechovku necháme v ohni čtvrt až půl hodiny (nutno vyzkoušet). Po vychladnutí prohlédneme látku - v ideálním případě by měla být zcela černá. Je-li hnědá, nebo je vidět původní potisk, musíme ji opět strčit v plechovce do ohně. Jestliže se mezi prsty rozpadá na prach, je přepálená moc. Hlavním kritériem ale je, zda práchno chytne a udrží jiskru. V ideálním případě zachytí první, druhou, maximálně třetí jiskru, která na něj dopadne. Práchno se doporučuje skladovat v železné krabici, aby ho bylo vždy dost po ruce.

Poslední potřebou je **troud**. Nejlépe k takovému účelu poslouží „na troud“ vysušená tráva. Nejlepší je sbírat ji na konci zimy, nebo na jaře, kdy ještě nezačala růst tráva nová, nebo sbíráme zimní hnízda hrabošů. Dáme pořádně vysušit na kamna.

Než začnete **křesat** kamenem o ocílku, je třeba nachystat „ohňové hnízdo“ z troudu. Vezmeme si dostatečné množství troudu a vytvoříme z něj něco jako ptačí hnízdo. Pokud máte pravé ptačí hnízdo, nemusíte již nic tvarovat. Do středu „hnízda“ položte dostatečné množství práchna. Uchopte ocílku do jedné ruky a pazourek do druhé a hranou pazourku křísnete o hranu ocílky odshora dolů směrem k práchnu. Na to by se měl sesypat roj jisker, jež by se měly v práchnu zachytit. dřívě nebo později se tu nějaká jiskra zachytí a práchno začne žhnout a doutnat.

V tu chvíli je třeba „hnízdo“ přeložit na půlky tak, že z něj vznikne jakási „koule“, ve které je doutnajícím práchno uprostřed. A pak foukáme, dokud se troud nevznítí. Kouli radši zvedneme k ústům, ať nám nečudí do očí a nosu. Jak vyšlehne plamen, tak položíme do ohniště, přidáme chrastí a dál už to známe.

I když vám zpočátku bude připadat rozdělování ohně křesáním jako věda, vězte, že cvikem se časem propracujete k rutině a doba mezi uchopením ocílky a pazourku do rukou a vyšlehnutím plamene se přiblíží několika vteřinám.

podle www.indiani.cz Hočhóka

PEMIKAN je závislý časopis kmene Okwaho. **2.číslo ročníku 2006** (historicky 40.). Vychází na konci měsíce bláznů roku 2006, v nákladu 30 kusů. Členům kmene, našim příznivcům a autorům článků poskytován zdarma, ostatní si jej mohou na vlastní náklady zkopírovat. Sestavil Jiří Lehký – Hočhóka, aniž by to někomu předložil ke korekturám.
Kontakt: okwaho@seznam.cz; www.okwaho.wz.cz